

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli d. 13 Mars 1867, kl. 2 e. m.

Betänkande, angående tullbevillningen.

Jemlikt föreskriften i 40 § Riksdags-ordningen får Bevillnings-Utskottet härmed afgifva Betänkande angående de från Kamrarne till Utskottet hänvisade frågor, som angå förändring i nu gällande föreskrifter om tullbevillningens utgörande, samt i sammanhang dermed redogöra äfven för de förändringar, som Utskottet i detta afseende funnit billiga och nyttiga. Utskottet önskar likväl härvid få anmäla, att, då nu gällande tulltaxa varit tillämpad en alltför kort tid, för att erfarenheten skulle förmått afgifva något bestämdt vittnesbörd om dess inverkan såväl på Statens finanser, som på landets ekonomiska välstånd, och då dessutom nödig stadga i denna del af lagstiftningen måste anses såsom ett väsendtligt villkor för handelns och näringarnes ostörda utveckling, så har Utskottet vid granskningen af tulltaxan utgått från den åsigt, att endast få och mera oundgängliga förändringar böra deri vidtagas. Utskottet har således, ehuru det visserligen inser, att de i tulltaxan numera antagna grundsatser i flera fall kunna erhålla en mera konsekvent och genomförd tillämpning, endast velat tillstyrka eller föreslå sådana förändringar, som i följd af Statsverkets behof ansetts nödiga, äfvensom sådana af mera formel beskaffenhet, som bort vidtagas, enär nu gällande rubriker eller uppställning deraf dels föranledt svårigheter och förveckling vid taxans tillämpning, dels äfven ledt till uppenbara oegentligheter.

Då såväl de nådiga Kongl. Propositioner angående tullbevillningen, som Utskottet fått emottaga, som äfven en del af de inom Kamrarne väckta motioner i detta ämne, endast afse speciela tullbestämmelser, så har Utskottet företagit dem till behandling i sammanhang med granskningen af tulltaxans särskilda stadganden, och anhåller att få för dem närmare redogöra vid de artiklar de angå och vid hvilka de blifvit tagna i ompröfning. Angående de motioner åter, som åsyfta en mera genomgripande förändring i grunderna för tull-lagstiftningen och i tulltaxans bestämmelser, torde Utskottet här få främst och i ett sammanhang afgifva yttrande. Dylika motioner hafva blifvit väckta:

inom Första Kammaren (motion N:o 11) af Friherre *Sprengtporten, J. W.*, som föreslagit, "att med undantag för oarbetadt silfver och guld, apotheksvaror, resförnödenheter och gångkläder till resandes och sjöfarandes eget bruk, en fastställd och i taxan utförd inregistreringsavgift, beräknad efter högst fem procent af medelvärdet, må vid införseln i riket åsättas alla varor, som i tulltaxan äro antecknade såsom tullfria och icke åtnjuta denna tullfrihet på grund af traktater med fremmande magter eller konventionen med Norge". Och har motionären öfverlemnadt åt Bevillnings-Utskottet, "att i hvarje särskildt fall föreslå den nedläggning i den föreslagna avgiften, som af förekommande anledningar anses böra ega rum, dock att alltid någon avgift bibehålles";

samt inom Andra Kammaren (motion N:o 216) af Herr *Jöns Pährsson*, som föreslagit, dels "att för alla slags utländska arbetade fabriks- och handverksvaror af hvad slag som helst måtte åsättas en införselstull af 25 procent af värdet", dels äfven "att alla råämnen och naturprodukter, som vårt land icke kan producera, och hvilka införas till bearbetning och förädling, måtte åsättas en ganska låg tullavgift af fyra à fem procent af värdet", dels slutligen "att alla jordbruks- och boskaps- samt ladugårdsalster må vara fria till in- och utförsel utan avgifter".

Den förstnämnda af dessa tvänne motioner uppgifver sig åsyfta att, på det för landet minst tryckande sätt, bereda Statsverket tillgångar för "fullkommandet af Rikets försvar". Ehuru Utskottet visserligen ej vill bestrida, att genom den i motionen föreslagna åtgärd Statens inkomster möjligen kunde i någon mån stegras, måste Utskottet likväl uttala den åsigt, att denna vinst sannolikt blefve endast alltför ringa för att förmå uppväga alla de bördor och nya hinder, hvilka derigenom skulle åläggas handeln och industrien, och hvilka dessutom naturligen i sista hand måste inskränka nationens förmåga att tillfredsställa Statens behof, och sålunda direkt motverka det åsyftade ändamålet. Genom den nu medgifna tullfrihet å en mängd varor, har det blifvit möjligt, att ej obetydligt minska bevakningspersonalen vid tullstationerna, att göra kontrollerna mindre tidsödande och besvärliga, att tillåta lossning af införda varor i hamnar och på tider, som annars varit förbjudna samt att i allmänhet vidtaga flera åtgärder, som direkt tjenat att lätta omsättningen och minska bördorna för

deraf beroende industrigrenar. En återgång i det förra afseendet skulle oundvikligen medföra en återgång äfven i det sednare, och dessutom göra nödvändig en förstärkning af tullbevakningen och af kontrollerna såväl för tullbehandlingen af de beskattade artiklarne, som äfven för debiteringen och uppbörden af afgifterna, hvarigenom måste uppstå nya kostnader för tullverket, hvilka åter i ej ringa mån skulle reducera Statens nettobehållning af de nya tullsatserna. Redan i och för sig sjelf innebär förslaget dessutom en återgång från flera af de grundsatser vår tullagstiftning en längre tid sökt tillämpa, genom hvilka den äfven till någon del lyckats lösa det svåra problemet, att förena sitt eget ändamål, att bidraga till fyllande af Statsverkets behof, med det afseende på om-sättningsens otvungenhet och konsumtionens lättnad, som ingen sund lagstiftning får förlora ur sigte. Vår tulltaxa har sålunda temligen konsekvent sträfvat, att alltmera inskränka antalet af tullpligtiga artiklar, och deremot söka afvinna det återstående fåtalet en större inkomst, genom att till beskattning företrädesvis välja sådana, som utgöra föremål för en vidsträckt förbrukning, utan att likväl vara för denna alldeles oundgängliga. Att Statsverket genom ett dylikt system funnit sina på tullbeskattningen beroende inkomster i ej ringa grad tillvexa, torde väl erfarenheten få anses hafva ådagalagt, likasom äfven att dels den allmänna förbrukningen funnit sig mycket lättad genom befrielsen från tull på de flesta dess nödvändigaste artiklar, dels slutligen näringarne i ej mindre grad gynnats genom upphäfvandet af tullsatserna å såväl de råämnen de bearbeta, som de redskap och maskinerier de för denna bearbetning använda. En återgång från detta system anser sig Utskottet ej böra tillstyrka, men den blefve dock, såsom antydts, en sjelfklar följd af en lag i motionens syfte, enär denna skulle komma att underkasta, med få undantag, alla varor en afgift, som det för öfrigt kan vara likgiltigt om den benämnes tull- eller inregistreringsavgift. Af hvad redan blifvit anfördt torde äfven få anses följa, att nu gällande tullfrihet för en mängd artiklar ej skäligen kan anses, enligt motionärens uttryck, såsom "ett verkligt premium för den privilegierade importören på bekostnad af andra importörer och konsumenter", men väl deremot såsom ett erkännande af rörelsens behof, att ej utan tvingande skäl betungas med afgifter och hinder, på grund af hvilket erkännande äfven lagstiftningen länge sträfvat att göra tullfriheten till regel, tullbeskattningen till undantag.

Utskottet anser sig slutligen äfven böra framhålla, att förslaget ganska kännbart angriper det skydd, som tull-lagstiftningen ansett billigt att ännu medgifva landets industri. En tullavgift af äfven endast fem å tre procent af råvarans värde måste naturligen i de flesta fall ej obetydligt höja tillverkningspriset för industrien, och sålunda i samma mån förringa det skydd, som för hvarje särskild industri-artikel blifvit beräknadt och i tulltaxan utfördt under förutsättning af tullfrihet för råvaran. För att behålla detta skydd oförändradt, måste man följaktligen höja tullen å fabrikatet, men från en sådan åtgärd är

dock lagstiftningen i många fall förhindrad af såväl gällande traktater, som af omtanke för förbrukningens behof. Men äfven om en dylik förhöjning kunde ske, skulle dock industrien genom den föreslagna råvarutullen beröfvas hvarje förhoppning att kunna utsträcka sin afsättning till fremmande länder, hvilken afsättning likväl bör anses såsom ett livsvilkor särdeles för vår industri, som, i följd af den ringa marknad landet förmår erbjuda, vid hvarje rikare utveckling hotas med ögonblicklig förqväfning i sitt eget öfverflöd.

På grund af hvad sålunda här ofvan blifvit anfördt, får Utskottet vördsam samt hemställa,

att Friherre Sprengtportens omförmälda motion N:o 11 ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Den sednare af dessa motioner af mera allmän natur, eller Herr Jöns Pährsons, förklarar sig egentligen afse en förminskning i importen af utländska öfverflödsvaror, eller, om en sådan ej kan vinnas, åtminstone vilja ålägga dem en högre beskattning. Hvad nu angår det första af de i motionen förekommande, ofvan omnämnda yrkanden, nemligen att åsätta alla utländska fabriks- och handverkssvaror en införselstull af 25 procent af värdet, så torde dels lagstiftningen i ej så få fall vara från en dylik åtgärd förhindrad genom gällande traktater, dels äfven i öfrigt de nu åsatta tullavgifter för dessa slags varor få anses tillräckligt höga, med afseende såväl på den allmänna förbrukningens förmåga att bära skatter, som på det modererade skydd lagstiftningen medgifver vår industri. I hvadt dernäst angår förslaget att bestämma "en ganska låg tullavgift" för alla utländska råvaror, som införas till förädling, så har lagstiftningen i de flesta fall gått längre än motionären sjelf, och, der Statsverkets behof så tillåtit, alldeles frigifvit sådana artiklar, hvilket dessutom äfven redan skett med alla egentliga jordbruksalster. Utskottet torde sålunda ej behöfva ytterligare motivera sin vördsamma hemställan,

att ifrågavarande motion (N:o 216) i de delar deraf, som här blifvit omförmälda, ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Angående öfriga i motionen förekommande yrkanden vill Utskottet dels här nedan, dels i särskildt utlåtande sig yttra.

Sedan sålunda blifvit redogjort för de förslag af en allmännare omfattning, som till Utskottet inkommit, vill Utskottet i den ordning, nu tulltaxans uppställning föranleder, afgifva yttranden rörande såväl de Kongl. Propositionerna, som öfriga från Kamrarne emottagna motioner, och derjemte anmäla de förslag till ändringar, som Utskottet funnit sig böra tillstyrka.

Införsels-tarifen.

Enär tull-lagstiftningen för artikeln brännvin och sprit är i väsentlig mån beroende af de beslut, Riksdagen kommer att fatta angående beskattningen af den inhemska bränvinstillverkningen, har Utskottet funnit sig böra hemställa,

*Brännvin och
Sprit.*

att pröfningen af tullbestämmelserna angående ifrågakörande artiklar må få uppskjutas, intilldess att Riksdagen i nyssberörda hänseende fattat beslut.

I den nu till 10 öre per skålpund bestämda tullen för kaffe har Kongl. Maj:t, under åberopande af hvad i den nådiga Propositionen om Statsverkets tillstånd och behof redan blifvit vid beräkning af tullinkomsterna för år 1868 yttradt, föreslagit en förhöjning af 2 öre, hvarjemte Herr Schartau, Frans, inom Första Kammaren i väckt motion (N:o 9) föreslagit en förhöjning af 3 öre. Utskottet erkänner visserligen att artikeln kaffe, såsom utgörande en allmän förbrukningsvara, utan att likväl egentligen kunna hänföras till oundgängliga lifsförnödenheter, och såsom ej heller varande föremål för någon inhemska produktion, bör, när Statsverkets behof så fordrar, lämpligen kunna åsättas en högre tullsats. Då likväl hvarje stegrad beskattning af en så betydande förbrukningsartikel måste vara för allmänheten särdeles betungande, har Utskottet ansett sig icke böra under några förhållanden föreslå Riksdagen att förhöja tullen å kaffe med mera än Kongl. Maj:t ansett för Statsverkets behof oundgängligen nödigt, och får sålunda, under förutsättning att denna förhöjning vid en stundande statsreglering visar sig vara af behovet påkallad, med afstyrkande af Herr Schartaus förslag, hemställa,

Kaffe.

att nu gällande tullsats å artikeln kaffe, förhöjes till 12 öre per skålpund.

För den händelse, att den af Utskottet tillstyrkta förhöjningen af tullen å kaffe skulle af Riksdagen bifallas, har Utskottet funnit sig böra föreslå,

Kaffe, brändt.

att äfven den nu till 15 öre per skålpund fastställda tullen å "kaffe, brändt och alla till kaffesurrogat användbara brända vexter" måtte efter samma proportion höjas, och sålunda bestämmas till 18 öre per skålpund.

Då artikeln kakao hittills i allmänhet varit i afseende på tullafgiften likställd med kaffe, och äfven för närvarande drager lika tull, eller 10 öre per skålpund, så har Utskottet funnit skäligt att föreslå en förhöjning af 2 öre äfven för denna artikel, så mycket heldre, som den egentligen endast af de mera välmående klasserna i samhället förbrukas. Utskottet hemställer alltså

Kakao.

att tullafgiften å artikeln kakao bestämmas till 12 öre per skålpund.

Genom 1866 års tulltaxa förhöjdes tullen å karkassband från 50 till 75 öre skålpundet, emedan man funnit att införseln af dessa artiklar var i starkt stigande, och

*Karkasser och
Karkassband.*

genom en lämplig tullförhöjning derå sålunda borde vinnas en icke obetydlig tillökning i Statens inkomster. Samma taxa bestämmer likväl äfven, att "krinoliner, förfärdigade af fjedrar, med tråd eller garn omspunna eller omväfda, och sammanhållna genom vidsydda band, förtullas såsom "kläder" af band; äro de af tyg, försedda med fjedrar, tullbehandlas de såsom "kläder" af det tyg hvaraf krinolinerna består". I enlighet med dessa stadganden erläggas sålunda krinoliner sammansatta med t. ex. bomullsband en tull af 50 öre jemte 20 procent förhöjning, tillsammans 60 öre; krinoliner af t. ex. bomullsväfnad erläggas 40 öre jemte 20 procent förhöjning, tillsammans 48 öre, under det att sjelfva fjedrarne eller karkasserna betala 75 öre, allt per skålpund. Deraf måste naturligen följa, dels att den inhemska industrien för tillverkande af färdiga krinoliner omöjliggöres, dels äfven, att den genom förhöjningen å karkasser och karkassband åsyftade vinsten för Statsverket icke erhålles, enär det naturligen blifver billigare att införa färdiga krinoliner, som draga en lägre tull. Ett annat förhållande för-tjenar derjemte att härvid tagas i betraktande, nemligen att karkasser, eller krinolin-fjedrar kunna mot vida lindrigare afgift hit införas öfver Norge, der tullen endast utgör omkring 11 öre, och hvarifrån varan får införas mot half tull, eller 37½ öre. Utskottet har äfven erfarit, att handeln med denna artikel redan vidtagit åtgärder för att begagna denna mera billiga och fullkomligt lofliga, ehuru för statsintraderna ofördelaktiga, omväg. Under sådana förhållanden har Utskottet, särdeles med fästadt afseende å Statsverkets behof af ökade inkomster, ej kunnat undgå, att finna sig böra hos Riksdagen föreslå,

att tullen å karkasser och karkassband nedsättes till den i förut gällande tulltaxa bestämda, 50 öre per skålpund.

*Metaller,
sammansatta.*

För vinnande af mera enkelhet och system i uppställningen af rubriken Metaller, sammansatta, äfvensom för att äfven här få genomförd den grundsats, att ämnen, som införas till ytterligare bearbetning, böra vara tullfria, har Utskottet funnit sig böra föreslå en ny redaktion i hufvudsaklig öfverensstämmelse med den för artikeln koppar nu gällande, af följande lydelse:

Metaller, sammansatta:

Oarbetade fria.

Arbetade:

plåtar, latun och trådband, äfvensom andra ämnen för ytter-

ligare bearbetning fria.

bleck och spik till fartygs förhydnad fria.

andra slag, oäkta lahn och metallduk derunder inbegripna:

mer eller mindre förgyllda försilfrade, eller pläterade eller

med s. k. guldfirnissa öfverstrukna 1 *℔* . . 30 öre.

utan sådan beläggning eller bestrykning 1 *℔* . . 15 öre.

skrot samt gammal och brukad metall, sammansatt, endast

tjenlig till omsmältning fria.

I nu stadgade tull för artikeln socker har Kongl. Maj:t i nådig Proposition, (N:o 23) och med afseende på Statsverkets behof, föreslagit en förhöjning af 2 öre per skålpund, eller för oraffineradt af mörkare färg till 10 öre, och för ljusare, oraffineradt samt raffineradt till 14 öre, allt per skålpund; hvarjemte Herr *Schartau Frans*, i motion (N:o 9) föreslagit en förhöjning för det förra slaget till 11 öre, och för de sednare till 16 öre per skålpund; samt slutligen Herr *Jöns Pährsson* i motion (N:o 216) yrkat, att artikeln socker icke må förhöjas öfver den tull, den nu drager. Under återopande af hvad vid artikeln kaffe blifvit yttradt angående denna artikels lämplighet för tullbeskattning, hvilket i sin helhet äfven torde få gälla för socker, och då derjemte iakttagits, att äfven socker redan förut burit lika tunga afgifter, som de nu föreslagna, utan att förbrukningen deraf märkbart aftagit; hvadan man således eger anledning antaga, att den med förhöjningen åsyftade tillökning i Statens inkomster verkligen skall derigenom vinnas, anser sig Utskottet, under förutsättning att en stundande statsreglering visar behofvet deraf, icke kunna undgå att tillstyrka bifall till Kongl. Maj:ts nådiga Proposition. Utskottet erkänner likväl fullkomligt alla de olägenheter, som äro oskiljaktiga från en ökad beskattning på en af landets allmännaste förbrukningsartiklar, och skulle således gerna hafva sett om Statsverkets tillstånd och behof medgifvit, att, på sätt af en motionär blifvit yrkadt, ingen förhöjning i tullen på socker nu behöft ifrågasättas, hvaraf åter å andra sidan torde följa, att Utskottet ej heller anser sig böra tillstyrka någon förhöjning utöfver hvad detta behof oafvisligen kräfver. Genom den af Kongl. Maj:t föreslagna lika förhöjningen af 2 öre såväl å råsocker som å raffineradt socker kommer visserligen någon, ehuru ringa, förminskning i det skydd, den inhemska socker- raffineringsindustrien hittills åtnjutit, att inträda; men då genom sednaste Tullkomité's utredning kan anses ådagalagdt, att äfven detta så förminskade skydd uppgår till något öfver 32 procent af tillverkningskostnaden, så vågar Utskottet antaga, att någon svårighet för industriidkarne icke bör uppkomma att än vidare med oförminskad kraft och framgång uppehålla den inhemska sockerförädlingen, och har sålunda af denna betänklighet ej bordt finna sig förhindradt att så i ena som andra hänseendet tillstyrka den af Kongl. Maj:t ifrågasatta tullförhöjning. Med afstyrkande såväl af Herr *Jöns Pährssons* som af Herr *Schartaus* ifrågavarande motioner i alla delar, får Utskottet alltså värdsamt föreslå,

att tullen å oraffineradt socker, till färgen mörkare än N:o 18 af den i handeln gällande Holländska standard bestämmes till 10 öre, samt å raffineradt, alla slag, äfvensom oraffineradt, icke mörkare än ofvannämnda nummer, till 14 öre per skålpund.

För säckar, nya, tomma, utgår tullen för närvarande med 5 procent förhöjning utöfver den å väfnaden. Då likväl dels sömnadskostnaden i förhållande till varuvärdet icke kan vara af någon synnerlig betydighet, dels äfven andra jemförliga artiklar, såsom t. ex. segel, få införas utan någon förhöjning utöfver

Socker.

Säckar.

tullen å väfnader, så har Utskottet ansett denna förhöjning äfven för ifrågasvarande, för landtbruket och industrien angelägna artikel böra bortfalla, och den således endast draga lika tull med den väfnad, hvaraf den består. Då dessutom äfven säckar, gamla eller brukade, för såväl industrien som särdeles jordbruket utgöra en ganska vigtig artikel, och nu gällande taxerubrik lemnar obestämdt, om, och på hvilka villkor, dylika få i riket införas, så vill Utskottet derjemte föreslå, att ett tillägg måtte i rubrikens sednare afdelning göras, som stadgar, att säckar, synbart brukade, få införas utan tullafgift; rubriken skulle sålunda komma att lyda:

Säckar, nya, tomma, tullbehandlas lika med den väfnad,
hvaraf de bestå;
med varor fyllda, såsom emballage, äfvensom tomma, syn-
bart brukade fria.

Tobak.

För artikeln tobak, oarbetad, blad och stjelk, har Kongl. Maj:t i nådig Proposition (N:o 23), och under åberopande af sin Proposition om Statsverkets tillstånd och behof, föreslagit en förhöjning i nu gällande tullafgift af 1 öre per skålpund; derjemte har Herr *Schartau, Frans*, i motion (N:o 9) föreslagit en förhöjning för oarbetad tobak af 5 öre, för cigarrer af 20 öre, samt för öfriga i tulltaxan specificerade slag af arbetad tobak äfvenledes en förhöjning af 5 öre, allt per skålpund.

På till en del samma skäl och grunder, som redan vid artiklarne kaffe och socker blifvit anförda, och under enahanda förutsättning, att statsregleringen visar densamma af behofvet påkallad, anser sig Utskottet äfven i ifrågasvarande fall böra tillstyrka bifall till den af Kongl. Maj:t föreslagna förhöjning. Att deremot, såsom en motionär föreslagit, i betydligare mån höja tullbeskattningen å tobak torde möta flera svårigheter, särdeles med afseende derpå, att, då nu gällande tull å denna vara i Norge endast utgör 25,64 öre per skålpund, hvarje större tullförhöjning måste ytterligare stegra den redan nu befintliga böjelsen till oloflig införsel öfver vår mot detta land vidt utsträckta landgräns.

I afseende på den föreslagna förhöjningen i de olika tullsatserna å arbetad tobak, torde Utskottet endast dermed behöfva motivera sitt afstyrkande, att införseln af dylika varor redan nu är ytterst obetydlig och genom den föreslagna förhöjningen skulle till Statsverkets förlust ytterligare komma att förminska, samt att enligt sednaste Tullkomité's utredning t. ex. artikeln cigarrer genom nu gällande tullafgifter åtnjuta ett skydd af mellan 50—60 procent, karfvad tobak af omkring 100 procent o. s. v., allt af tillverkningskostnaden, hvarföre, äfven om den af Utskottet tillstyrkta förhöjningen å oarbetad tobak bifalles, någon dylik å "arbetad" icke torde böra ifrågakomma. Med afstyrkande af Herr *Schartaus* omförmälda motion i här berörda delar, får Utskottet alltså hemställa, att tullen å artikeln tobak, oarbetad, blad och stjelk bestämmas till 26 öre per skålpund.

Angående

Angående en inom Första Kammaren af Friherre *Sprengtporten* väckt motion (N:o 30) om på öfverenskommelse med Norge grundad ömsesidig förhöjning af införselstullen å tobak, eller i händelse sådan förhöjning ej kan vinnas, införande af accis vid all minutförsäljning af arbetad tobak, kommer Utskottet att genom särskildt utlåtande sig yttra.

I en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 216) har Herr *Jöns Pährsson* bland annat yrkat, "att alla utländska viner och spritvaror, af hvad slag som helst, med undantag af Malaga eller kommunionvin, äsättes en tullafgift af 20 procent af värdet." Då likväl tullen å dylika varor är beroende dels af gällande handelstraktater, dels äfven af bestämmelserna angående vilkoren för den inhemska bränvinsbränningen, torde

Herr *Jöns Pährsson*s förslag i dessa hänseenden få förfalla.

Då den tull, som bör utgå för ättika, är beroende af den tullsats, som kan komma att bestämmas för bränvin, hemställes, Ättika.

att frågan om tullen å ättika må få uppekjutas, till dess Utskottet kommer i tillfälle att afgifva förslag till införseltull å bränvin och sprit.

Taxe-underrättelserna.

Taxe-underrättelsernas § 8 inskränker rättigheten att tillgodonjuta restitution af erlagda införselsafgifter för vid skeppsbyggnad använda materialier och förnödenheter till vid Svenskt skeppsvarf *nybyggda* fartyg. Utskottet har ej velat undertrycka den anmärkningen, att denna inskränkning torde böra anses för något mera än en blott oegentlighet, då den beröfvar en ganska betydlig del af skeppsbyggnadsindustrien en fördel, som den medgifver åt en annan. Derigenom skadas likväl i ganska hög grad den näringsgren, som sysselsätter sig med förbyggnad och i allmänhet reparation af fartyg. Utskottet får således värdsamt föreslå,

§ 8.

att rättigheten till sådan tullrestitution, under i öfrigt samma villkor och förpligtelser, som i paragrafen stadgas, utsträcker äfven till vid Svensk hamn *repareradt* fartyg, och att § 8 i följd deraf må erhålla följande lydelse: Egare af fartyg som vid Svensk skeppsvarf *repareras* eller *nybyggas* äro berättigade, att — — — — —

få tillgodonjuta restitution af erlagda införselsafgifter för de

materialier och skeppsförnödenheter, dem egaren genom behöriga intyg visat hafva varit till fartygets *reparering*, byggnad

§ 9.

Då genom ifrågasatt förhöjning af tullen å råsocker till 10 öre per skålpund, den tullafgift tillverkaren erlägger för i ett $\frac{1}{2}$ raffineradt socker ingående råsocker, efter ett beräknadt "rendement" af $83\frac{1}{3}$ procent, hvori sirup, som ej tillgodonjuter någon tullrestitution, ej är inberäknad, kommer att ökas till 12 öre, så har Utskottet bort föreslå,

att den restitution af tullmedlen § 9 medgifver må för raffineradt socker, alla slag, höjas till 12 öre per skålpund.

Stadgandet i sista momentet § 9, att den i samma § medgifna tullrestitution icke eger rum vid utförsel till Norge, har tillkommit egentligen för att undanrödja det menliga inflytande på Norska Statsverkets tullinkomster, som i annat fall kunde uppstå till följd af det i mellanrikslagen af år 1825 inrymda medgifvande, enligt hvilket flere i Sverige och Norge tillverkade varor få från det ena landet till det andra införas mot endast half tull, och har derjemte äfven i Norge med afseende på Svenska Statsverkets trygghet ett dylikt undantagsstadgande blifvit tillämpadt. Då likväl å ömse sidor sådant skett fritt och utan gemensamt bindande aftal, så har helt naturligt inom båda rikena uppstått den önskan, att åtgärder måtte vidtagas, genom hvilka någon större trygghet för hvarderas på tull-lagstiftningen beroende inkomster, kunde vinnas. Särdeles har denna önskan gjort sig gällande hvad angår artikeln socker, som i båda rikena utgör en af de förnämsta kassa-artiklar, och för dess vinnande föreslagits dels att genom ömsesidigt aftal undantaga artikeln raffineradt socker från rättighet till drawback vid utförsel från ena riket till det andra, dels äfven att upphäfva mellanrikslagens bestämmelser rörande denna vara, så att raffineradt socker icke vidare må mot endast half tull föras från det ena riket till det andra. Då likväl genom antagande af det förra förslaget hvarje utbyte mellan de båda länderna af denna artikel skulle fortfarande omöjliggöras, och Svenska sockerförädlingsindustrien således ännu längre finna sig utesluten från den marknad Norge kan densamma erbjuda, så har Kongl. Maj:t behagat fästa sig vid det sednare förslaget, och, med tillkännagifvande af sin nådiga afsigt, att, så snart omförmälda undantagsstadgande blifver i afseende å artikeln raffineradt socker upphäfdt, äfven vidtaga nödiga åtgärder för att denna vara icke vidare må mot half tull kunna införas från det ena till det andra af de förenade rikena, föreslagit Riksdagen i nådig Proposition (N:o 24), att för dess del medgifva upphäfvandet af ifrågavarande undantagsstadgande i hvad det afser raffineradt socker, så att jemväl vid utförsel till Norge af denna artikel må tillgodonjutas den därför i allmänhet medgifna tullrestitution. Utskottet, som fullkomligt inser, att genom upphäfvande af ifrågavarande stadgande, samfärdseln mellan rikena bör kunna erhålla en ökad liflighet och betydenhet, skulle visserligen gerna hafva

sett om åtgärder kunnat vidtagas för att bereda samma fördel äfven åt andra alster af Svensk industri, hvilka nu genom samma stadgande finna sig afstängda från all afsättning i Norge, men kan dock af denna önskan ej finna sig förhindradt att tillstyrka bifall åt Kongl. Maj:ts Nådiga Proposition, och får alltså föreslå.

att sista momentet § 9 må erhålla följande lydelse: Den här ofvan medgifna tullrestitution eger icke rum vid utförsel till Norge, utom i afscende å artikeln socker, raffineradt, alla slag.

Stockholm den 11 Mars 1867.

På Utskottets vägnar:

Gust. af Ugglas.

Reservationer:

1:o af Friherre af Ugglas: "Uti ingressen till sitt Betänkande om tullbevillningen har Utskottet uttalat den åsigt, att då nu gällande tulltaxa, som är utfärdad den 16 November 1866, alltför kort tid varit tillämpad, för att af dess verkningar någon erfarenhet hunnit samlas, samt dessutom nödig stadga i tulllagstiftningen måste anses såsom ett väsendtligt vilkor för handels och näringarnes ostörda utveckling, Utskottet endast bort föreslå sådana förändringar, som i följd af Statsverkets behof eller af rent formela skäl ansetts nödiga.

Denna åsigt har Utskottet också i allmänhet tillämpat. Endast i några få fall har Utskottet, enligt min uppfattning, derifrån afvikit, och då jag är af den mening att hvarje, äfven den minsta rubbning i förhållanden, som af tulllagstiftningen äro beroende, såvida den ej föranledts af Statsverkets behof, bör vid denna Riksdag undvikas, får jag emot Utskottets tillstyrkanden i nedan-nämnda punkter anmäla min reservation.

1:o. *Metaller, sammansatta.*

Den tullfrihet, som för närvarande är medgifven "Marinmetall eller annan komposition i form af bleck och spik till förhydning af fartyg" och "andra slag: oarbetade, latun och trådband derunder inbegripna", har Utskottet utsträckt jemväl till "plåtar" och "andra ämnen för ytterligare bearbetning." Då bleck och spik till fartygs förhydning äro vid införsel tullfria, ansågs inom Utskottet att

ett annat till fartygsbyggnad nödigt ämne, eller skeppsbult, som af sammansatta metaller tillverkas, af samma orsak icke borde draga tull. Då emellertid egare af fartyg, som vid Svenskt skeppsvarf nybyggas, enligt 8 § i tulltaxe-underrättelserna, redan nu äro berättigade att, sedan fartyget kommit i fullfärdigt skick, tillgodonjuta restitution af erlagda införselsafgifter för vid fartygets byggnad m. m. använda materialier, och Utskottet ytterligare föreslagit, att enahanda förman skulle beviljas vid fartygs reparation, synes den eljest fullt berättigade omsorgen för skeppsbyggnadsindustrien icke *nu* påkalla en rubbning i bestående förhållanden, desto mindre som Utskottet icke kunnat i någon mån utreda hvad inverkan den af Utskottet föreslagna tull-lindring kan komma att utöfva på den industri, som inom landet kan vara sysselsatt med tillverkning af dylika metallarbeten, enär utom valsade stänger, användbara till skeppsbult, enligt Utskottets förslag jemväl alla andra ämnen tjenliga till vidare bearbetning skulle blifva tullfria. Helt och hållet torde under närvarande förhållanden icke heller böra förbises den minskning i tullinkomster, som af Utskottets förslag nödvändigt blir en följd; en minskning, som dock icke kunnat med bestämdhet angifvas. Jag hemställer sålunda, att Riksdagen behagade besluta,

att nu gällande tulltaxas bestämmelser angående *metaller, sammansatta*, må förblifva oförändrade.

2:o. *Socker.*

I afseende å denna artikel har Utskottet, i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts nådiga Proposition, föreslagit, att tullen å oraffineradt socker måtte från 8 öre förhöjas till 10 öre samt tullen å raffineradt från 12 till 14 öre. Genom en sådan lika förhöjning af 2 öre såväl å råsocker som raffineradt socker uppkommer, enligt Utskottets eget medgifvande, en förminskning i det skydd den inhemska sockerraffinerings-industrien hittills åtnjutit. Att denna näring kan bära en sådan förminskning, vill jag icke bestrida, men all undersökning derom är för min uppfattning af frågan alldeles främmande. För mig gestaltar den sig helt enkelt sålunda: Skulle, om Statens behof för närvarande icke kraft en förhöjning i sockertullen, någon rubbning i nu bestående förhållanden ifrågasatts? Att så icke skett, derom tror jag att alla äro ense, och om så är; bör man väl då begagna tillfället af ett ögonblickets behof för att uttaga ett steg, som man eljest icke hade tagit? Utan allt inflytande vid bedömande af denna fråga, torde heller de omständigheter icke vara, att nu gällande tullsats å raffinad, 12 öre, först tillämpats från den 1 Januari 1866, hvadan dess verkningar icke kunna vara officiellt kända; att före denna tid tullen å den raffinerade varan utgjort 13 öre, allt med en tullsats å råsockret af 8 öre, och att äfven med den högre tullbestämmelsen af 13 öre, hvilken vidtog med år 1858, importen af raffineradt socker, som år 1857 utgjorde 2,068,033 skålpund, år 1865 upp-

gått till 7,972,198 skålpund, under det att tillverkningen vid de Svenska raffineringsverken, som år 1857 utgjorde 24,697,846 skålpund, år 1865 uppgått till 28,859,253 skålpund, af hvilka siffror tydligen framgår, att redan tullsatsen af 13 öre icke lagt hinder i vägen för denna närings, för den Svenska konsumenten gagneliga täflan med utlandet.

På de skäl jag nu anfört, anser jag att den nya tullsatsen å raffineradt socker bör, i förhållande till den föreslagna råsockertullen af 10 öre, ställas så, att den innefattar samma skydd, som nu gällande tullsats af 12 öre lemnar vid en råsockertull af 8 öre, — och får, med tillämpning af denna åsigt, föreslå, att Riksdagen behagade besluta,

att tullen å oraffineradt socker till färgen mörkare än N:o 18 af den i handeln gällande Holländska standard bestämmes till 10 öre skålpundet eller per centner 10 R:dr, samt å raffineradt, alla slag, äfvensom oraffineradt icke mörkare än ofvannämnda nummer till 14,40 öre per skålpund, eller per centner 14 Riksdaler 40 öre.

Till grund för detta förslag åberopas följande beräkning, dervid jag antagit ett rendement af 83,38 skålpund socker och 16,40 skålpund sirup af 100 skålpund råsocker, eller samma rendement, som, enligt de af Tullkomiterade lemnade uppgifter från tre särskilda sockerbruk, derstädes i medeltal erhållits:

Nuvarande förhållande:

100 skålpund råsocker à 8 öre införselstull	8 R:dr	
Produkten af 100 skålpund råsocker är nu åsatt följande tullafgifter:		
83,38 skålpund raffineradt socker à 12 öre	10,0056.	
16,40 " sirup à 4 öre	0,6560.	10 R:dr 66,16 öre.
		<hr/>
	Skilnad	2 R:dr 66,16 öre.

Föreslaget förhållande:

100 skålpund råsocker à 10 öre införselstull	10 R:dr	
Produkten af 100 skålpund råsocker åsättes följande afgifter:		
83,38 skålpund raffineradt socker à 14,40	12,0067.	
16,40 " sirup à 4 öre	0,6560.	12 R:dr 66,27 öre.
		<hr/>
	Skilnad	2 R:dr 66,27 öre.

3:o. *Säckar.*

Jemte det Utskottet ansett säckar, nya, tomma, icke böra underkastas den förhöjning af fem procent utöfver tullen å väfnaden, hvaraf de äro tillverkade, som nu finnes stadgad, har Utskottet i sista momentet af taxe-rubriken intagit en bestämd föreskrift derom att "*tomma, synbart brukade säckar*" skola vara tullfria. Då endast *nya* säckar nu äro underkastade tull, synes väl Utskottets förslag endast innefatta ett förtydligande och sålunda, då svårighet vid tillämpningen uppgifvits hafva egt rum, vara på sin plats; men Utskottets förslag skulle, om det antages, sannolikt leda derhän, att framdeles inga *nya* utan endast *synbart brukade* säckar till införsel ifrågakomma, ty svårigheten att bibringa en säck utseendet af att vara *synbart brukad* är icke stor. Värdet af införda *nya* säckar år 1865 uppgick till öfver 34,000 Riksdaler, och den nedläggning i tullinkomst, som af Utskottets förslag kan föranledas, är väl icke af behovet påkallad, synnerligast som jordbrukets och industriens behof af denna artikel antagligen kan till billigt pris inom landet fyllas.

Jag hemställer sålunda,

att nu gällande bestämmelser rörande *säckar* må förblifva oförändrade."

Uti denna reservation hafva instämt Herr *E. V. Almqvist* och, i hvad den samma angår *metaller, sammansatta, och säckar, Friherre J. Alströmer.*

2:o af Herr *P. Murén*: "Emot Utskottets förslag att åsätta raffineradt socker en införselstull af 14 öre och medgifva samma en drawback eller restitution vid utförsel af 12 öre per skålpund, får jag, på här nedan i möjligaste korthet anförde grunder, vördsammast nedlägga min reservation.

Utskottets förslag om införselstullen stödjer sig visserligen på Kongl. Maj:ts nådiga Proposition af den 22 sistlidne Januari, men deruti yttrar dock Kongl. Maj:t äfven, att "*enligt den utredning af ämnet, som den sednast tillsatta Tullkomitéén meddelat, en mot 10 öre tullsats å råsocker svarande tull 13,5 öre för raffinad, synes lemna den inhemska raffineringen ett fullt tillräckligt skydd.*"

Någon vederläggning af denna Tullkomitééns utredning förekommer icke hvarken i den nådiga Propositionen eller i Utskotts-betänkandet, men det oakadt föreslås dock i begge tullsatsen högre, än hvad som för "*ett fullt tillräckligt skydd*" erfordras.

Såväl af den Kongl. Propositionen som af Utskottets Betänkande synes det som skulle enda skälet till denna öfvertaxering härleda sig derifrån, att skyddet för raffineringen tillförene varit och för närvarande är, *mera* än "*fullt tillräckligt*". Något annat skäl för den föreslagna tullsatsen förefinnes sannerligen icke heller, och detta borde väl billigtvis kunna tillerkännas vara alldeles

otillräckligt, hvarföre jag vågar hoppas, att Riksdagen, om den gjorda framställningen om råsockertullens förhöjning till 10 öre bifalles, på skäl som af sedanaste Tullkomité efter omsorgsfull utredning blifvit anförda, åsätter det raffinerade sockret en införselstull af $13\frac{1}{2}$ öre per skålpund, men till undvikande af half-öre-beräkningen, på sätt nämnda komité äfven föreslagit, utsätter vigten i centner och således

socker, raffineradt, alla slag &c. 1 centner R:dr 13: 50.
 ” till färgen mörkare &c. ” ” 10: —

Denna, visserligen till utseendet obetydliga nedsättning, skulle likväl bereda landets innevånare en minskning af 180 å 190,000 R:dr i den förökade beskattning, som nu ålägges dem medelst två öres förhöjning i sockertullen af öfver 800,000 R:dr, och iakttages icke denna på fullt giltiga skäl grundade bestämelse nu, då en så känbar tillökning i sockertullen pålägges, så lärer väl föga hopp förefinnas derom, att rättelse sedermera kan åstadkommas.

Angående drawback eller restitution af erlagd införselstull, vid utförsel af raffinadsocker, nämnes intet i den nådiga Propositionen, men oftanämnda Tullkomité har på grund af anförda noggranna beräkningar föreslagit densamma, vid en införselstull å råsocker af 10 R:dr, till 11 R:dr 25 öre per centner. Att all den tull, som blifvit för råsockret erlagd, härigenom vid utförsel af raffinerad vara blefve återställd, visar komitén medelst beräkning af att 100 skålpund råsocker lemna 89 skålpund raffinad, "inberäknadt sirup, hvaraf 3 skålpund ansetts i värde motsvara ett skålpund raffineradt socker", men hvilket förhållande måhända ännu enklare visar sig af beräkningen att 100 skålpund råsocker i införselstull betala 1,000 öre och att derutaf erhålles 83 skålpund raffinad samt 17 skålpund sirup samt att vid utförsel af dessa 83 skålpund raffinad erhålles en restitution af $11\frac{1}{4}$ öre per skålpund $933\frac{3}{4}$ öre och då införselstullen å sirup är 4 öre per skålpund, lemnar denna 68 "

Summa $1,001\frac{3}{4}$ öre

och då det ej kan vara afsigten att medelst drawback bereda en utförselspremie och någon anledning att betvivla riktigheten af Tullkomitéens här anförda beräkning icke förefinnes, så måste den af nämnda komité föreslagna bestämmelsen vara riktig och för sitt ändamål tillräcklig, hvarföre jag vördsammat anhåller om densammans fastställande, så att drawback eller restitution vid utförsel af raffineradt socker bestämmes till 11 R:dr 25 öre per centner".

3:o af Grefve H. A. Hamilton samt Herrar C. Storckenfeldt, W. Thorburn och A. Medin: "De genom Kongl. Maj:ts nådiga Proposition äskade anslagen afse hufvudsakligen fyllande af tillfälliga behof, hvilkas omfång dock icke kan bestämmas, förr än dessa anslag blifvit af Riksdagen beviljade. Bevillnings-Utskottet har under detta förhållande, enligt vårt förmenande, bort uppskjuta föreslå förhöjning i tullarne äfvensom i beskattningen å bränvin, tilldess hela omfånget af den beviljade skatteförhöjningen blifvit känt, hvarefter Utskottet med vida

större säkerhet kunnat bedöma, om och till hvilken grad den direkta eller den indirekta beskattningen bort eller behöft anlitas.

Åsigtorna kunna vara delade i afseende på företrädet af det direkta eller af det indirekta beskattningssättet, då fråga är om tillämpning af det ena eller af det andra under en följd af år. Då likväl fråga är om fyllande af ett tillfälligt statsbehof, torde den direkta beskattningen hafva ett bestämdt företräde, enär derigenom undvikas alla de rubbningar, som äro en oundviklig följd af den indirekta beskattningens tillämpning.

Om likväl den indirekta beskattningen måste tillgripas, torde en tullförhöjning å nödvändighetsvaror, till hvilka kaffe och socker med fullt skäl kunna hänföras, blott i yttersta nödfall böra anlitas.

På grund häraf få vi vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte antaga de tullsatsers, som hittills varit bestämda för kaffe och socker, med förbehållen rättighet att, sedan den beviljade skatteförhöjningen blifvit känd, antaga den förhöjning i tullen å dessa voror, som anses behöflig till fyllande af den statsbrist, som icke lämpligen på annat sätt kan betäckas, och hvarom Bevillnings-Utskottet bör anmodas afgifva förslag samtidigt med förslaget om bevillningsbeloppet.“

4:o af Herr *A. J. Sandstedt*: “Den sorgfälliga behandling af tulltaxan, som såväl inom Afdelning som Bevillnings-Utskott alltid egt rum, har denna riksdag uteblifvit. Anledningen är helt enkelt att söka uti Bevillnings-Utskottets sammansättning, der stor pluralitet råder för frihandels-idéernas tillämpning och således vanmäktigt att göra andra tänkesätt gällande. Jag begagnar nu derföre min rättighet att reservera mig mot Utskottets förfarande, att icke besluta behörigt eller likställigt skydd åt hvarken jordbruket eller andra näringar; utan förgäfves klagar landtmannen öfver sin betryckta ställning, hos Bevillnings-Utskottets pluralitet finner han ingen skonsamhet.

Vid framställningar om förhöjdt, ehuru billigt skydd för näringar i allmänhet hafva frihandels-förfäktarne alltid framhållit nödvändigheten af låga eller inga tullsatsers, emedan motsatsen skulle endast gifva anledning till smuggling och tullförsnillning; nu finner dock sagda fraktion i sitt intresse för godt att yrka förhöjda tullar å några de mest behöfliga förnödenhets-artiklar. Denna inkonsequens i handling förefaller besynnerlig, men är dock ett faktum. De förhöjda tullar å kaffe, socker, tobak, som Bevillnings-Utskottet föreslagit, måste jag på det högsta bestrida. Hvar och en vet ganska väl, att kaffe numera utgör en nödvändighetsvara, och att fördyra för den arbetande klassen dessa lifsförnödenheter står icke väl tillsammans med de tullnedsättningar, man föregående riksdag beslutat och äfven nu låter opåkalladt fortfara för lyx, öfverflöd och läckerheter för de förmögnare samhällsklasserna. Jag begär att nu gällande tullar å kaffe, socker, tobak måtte blifva oförändrade; varande detta endast ett på rättvisa och billighet stödt yrkande för de arbetande klassernas behof.“

Förslag

till

ändringar i gällande tulltaxa.

Tarif för Införselstullen.

	Quantitet för tullberäk- ningen.	Införsels- tull. Riksmünt.
<i>Kaffe</i>	1 skålp.	— 12
brändt och alla till kaffesurrogat användbara, brända vexter	1 skålp.	— 18
<i>Kakao</i>	1 skålp.	— 12
<i>Karkasser och Karkassband</i>	1 skålp.	— 50
<i>Metaller, sammansatta:</i>		
oarbetade	—	Fria.
arbetade:		
plåtar, latun och trådband, äfvensom andra äm- nen för ytterligare bearbetning	—	Fria.
bleck och spik till fartygs förhydning	—	Fria.
andra slag, oäkta lahn och metallduk derunder inbegripna:		
mer eller mindre förgyllda, försilfrade, eller pläterade, eller med s. k. guldfernissa öfverstrukna	1 skålp.	— 30
utan sådan beläggning eller bestrykning . .	1 skålp.	— 15
skrot samt gammal och brukad metall, samman- satt, endast tjenlig till omsmältning	—	Fria.

	Quantitet för tullberäkningen.	Införsels-tull.	Riksmünt.
<i>socker:</i>			
raffineradt, alla slag, såsom topp-, kandi- och kak-, samt krossadt eller pulveriseradt socker	1 skålp.	—	14
oraffineradt:			
a) till färgen icke mörkare än N:o 18 af den i världshandeln gällande Holländska standard, hvarå normalprof genom General-tullstyrelsens försorg hållas vederbörande tullkammare tillhanda	1 skålp.	—	14
b) till färgen mörkare än nämnda standardnummer, äfven om varan inkommer i upplöst eller flytande tillstånd	1 skålp.	—	10
<i>Anm.</i> Derest — — — — — hela innehållet.			
<i>Säcker:</i>			
nya, tomma; tullbehandlas lika med den väfnad, hvaraf de bestå.			
med varor fyllda, såsom emballage, äfvensom tomma, synbart brukade	—	Fria.	
<i>Tobak:</i>			
oarbetad, blad och stjelk	1 skålp.	—	26

Underrättelser

om hvad vid Taxans tillämpning iakttagas bör.

§ 8.

Egare af fartyg, som vid Svenskt skeppsvarf *repareras eller nybygges*, äro berättigade att, sedan fartyget kommit i fullfärdigt skick, och sådant inför General-tullstyrelsen styrkt blifvit, få tillgodonjuta restitution af erlagda införselsafgifter för de materialier och skeppsförnödenheter, dem egaren genom behöriga intyg visat hafva varit till fartygets *reparering*, byggnad, tackling och utredning använda och för sådant ändamål från utrikes ort införda.

§ 9.

Vid utförsel sjöledes — — — — —
 beviljas restitutionsvis af tullmedlen — — — — —
 för 1 skålpund raffineradt socker, alla slag 12 öre.

Den här ofvan medgifna tullrestitutionen eger icke rum vid utförsel till Norge *utom i afseende å artikeln raffineradt socker.*

Tabell,

utvisande den tillökning i Statsverkets på tull-lagstiftningen beroende inkomst, hvilken, så vidt den kunnat beräknas, torde komma att härflyta af de utaf Bevillnings-Utskottet föreslagna förändringar i gällande tullbestämmelser för nedan-nämnda artiklar.

	Under åren 1863—1865 i medeltal införd quantitet.	Beräknad tillökning i inkomst.	
	℔	R:dr.	öre
Kaffe (från 10 till 12 öre för 1 ℔)	16,184,784	323,695	68
brändt och alla till kaffesurrogat använd- bara brända vexter (från 15 till 18 öre)	7,005	210	15
Kakao (från 10 till 12 öre för 1 ℔)	39,746	794	92
Socker: raffineradt, alla slag (från 12 till 14 öre för 1 ℔)	6,622,859	132,457	18
oraffineradt: till färgen icke mörkare än N:o 18 (från 12 till 14 öre för 1 ℔) . . .	69,396	1,387	92
mörkare än N:o 18 (från 8 till 10 öre för 1 ℔)	35,300,734	706,014	68
Tobak, oarbetad (från 25 till 26 öre för 1 ℔)	5,089,592	50,895	92
Summa R:mt R:dr		1,215,456	45